

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 13.

Stá™eda, 22 Á•ervenec 2020

Po rozlou•en• s Warenem jsme si sedli do auta a vydali se do Kairouanu. Bylo to k ve•eru, ale horko bylo poÁ™Á;d.... Olivy se stÁ™Á-daly s pomeran•ovniky, citr•n•-ky a zÁ;pad slunce byl nÁ;dhernÁ½... Kairouan je islÁ;mskÁ© poutnÁ- mÁ-sto, hne Á•tvrÁ© na svÁ›tÁ› po Mecce, MedÁ-nÁ› a Jerusalemu. a prÁ½, kdyÁ¾ si pravovÁ›nÁ½ muslim zajede 7x do Kairouanu, vyro to jednÁ© cestÁ› do Meccy. My jsme ale te• pÁ™medevÁ;Á-m potÁ™mebovali najÁ-t hotel, osprchovat se a jÁ-t se najÁ-st.

JenÁ¾e se ukÁ;žalo, Á¾e s hotelama to nebude tak jednoduchÁ©, v tomhle svatÁ©m mÁ›stÁ›...

ProÁ;li jsme jich aspo• osm, neÁ¾ jsme se mohli ubytovat. KairouanskÁ½m muslimÁ™m vadilo, Á¾e nejsme oddÁ;ni a my chtÁ; abychom mohli spÁ;it v jednom pokoji.. naÁ;itÁ›stÁ© v hotelu Amine byli rozumnÁ›jÁ;Á- a tak jsme se hned nastÁ›hovali, neÁ¾ s rozmysleli.

Pokoj byl velice hezkÁ½, Á•istÁ½, s veÁ;kerÁ½m pÁ™Á-sluÁ;enstvÁ-m, vzali jsme ho vÁ;jak jen na jednu noc. protoÁ¾e bychom rÁ;di zÁ-tra dostali do Sbeitly, dalÁ;Á-ho mÁ›sta ruins...

"Za chvilku z tÁ© historie omdlÁ-m". Á™ekla jsem Alainovi. Tak jsme radÁ›ji Á;li dolÁ™ do restaurace, ale objednali jsme si jenom salÁ;ity, jÁ; â€šsalÁ;ta mechviaâ€œ Alain â€šsalÁ;ta tunisieneâ€œ. Po tom obÁ›dÁ› s Warrenem jsme moc hlad nemÁ›li a taky horku...

Po ve•eÁ™mi jsme jeÁ;itÁ› chvilku posedÁ›li s nÁ›jakÁ½mi dalÁ;Á-mi Francouzi, kteÁ™Á- bydleli ve stejnÁ©m hotelu. Byla to p dvojice, jen o nÁ›co starÁ;Á- neÁ¾ my. Vypadalo to, Á¾e opravdu tenhle hotel sbÁ-rÁ; nemanÁ¾elskÁ© pÁ;ry :-))) , a domluvili se na zÁ-tra na snÁ-dani a na spole•nÁ© prohlÁ-dce mÁ›sta. Noc byla horkÁ; , byli jsme vdÁ›Á•nÁ- za terasu, na kterÁ© jsme pak s Alainem sedÁ›li dlouho po pÁ™Inoci pÁ™mi lahvince vÁ-na.

RÁ;no jsme se setkali s nÁ;imi novÁ½mi pÁ™Á;iteli, JeanPaulem a Marie-Ann, drobnou hezkou tmavovlÁ;skou. Marie-Ann navrhla, abychom si najmuli na prohlÁ-dku Kairouvanu prÁ›vodce. PÁ™ijde nÁ;js to levnÁ›ji, kdyÁ¾ budeme Á•tyÁ™mi. PÁ™ipad to jako dobrÁ½ nÁ;pad. VyÁ;li jsme z hotelu a Á•plnÁ› nÁ;js zahltilo slunce a vedro bylo tak straÁ;inÁ©, Á¾e mne horkÁ½ vzeduc pÁ™mi nadechovÁ;nÁ- pÁ;lil v nosnÁ-ch dÁ-rkÁ;ch. Nedalo se skoro dÁ½chat. Á li jsme kousek po dlaÁ¾bÁ› , kterÁ; mne pÁ;lila sandÁ;ilky. NÁ›jakÁ½ arabskÁ½ mladÁ-k â€š asi tak v mÁ©m vÁ›ku â€š za nÁ;ma pÁ™iÁ;el a ptal se jestli nepotÁ™ebujeme pr

"PotÁ™ebujeme", odpovÁ›dÁ›l Jean-Paul. "ale zaleÁ¾Á- na tom, za kolik!"

MladÁ-k chvÁ-li pÁ™emÁ½Á;el a pak Á™ekl: "Provedu vÁ;js zadarmo, ale stavÁ-te se v obchodÁ› mÁ©ho otce. Obchoduje s k NemusÁ-te nic koupit, jenom se podÁ-vat ..."

PochopitelnÁ› jsme pÁ™ijali, i kdyÁ¾ nÁ;im bylo jasnÁ©, Á¾e nÁ›co z nÁ;js stejnÁ› tatÁ-nek vyrazÁ-..."

Jmenuji se Mustafa", pÁ™edstavil se nÁ;Á; novÁ½ prÁ›vodce." Á™ekli jsme mu svoje jmÁ©na a podali si ruce.

NaÁ;e prohlÁ-dka byla vedena pochopitelnÁ› ve francouzÁ;tinÁ› a Alain mi pÁ™eklÁ;dal, aspo• co staÁ•il. NÁ›kdy musel Mustafa zastavit, protoÁ¾e mluvil pÁ™Á-liÁ; rychle, ale Mustafa si brzo uvÁ›domil mÁ›j problÁ©m a mluvil opravdu pomalu a poÁ™Á;id dÁ-val po mnÁ› , zda rozumÁ-m.

Zavedl nás prvně do nejslavnější mešity Grand Mosque, kde je nejstarší minaret na světě. "Kairouanu se říká káji stopadesát mešit - a prvně mešity neměly minarety", vysvětlil nám.

Muezinové svolávali v ráno z vrátku mešity.

Chcete jít dovnitř?"

"A máme?" zajímaly jsme se hlavně Marie-Ann a já.

"Máte, jenom si musíte vyzlíchni sundat boty."

S úlevou jsem se zula. To mi připadlo na měšitu momentálně nejprve jemněji....

Vešli jsme dovnitř. "Je tu koberec, který jsme dostali od Sa'ádské Arábie, je nejdřívě, jak si máte představit".

"A kde je?" zeptala jsem se. Ty hadry, na kterých jsme stáli mi tak krásně nepřipadaly.

"Tady, je pod těma kobercema, aby se nám nezničila!"

Mustafa nás tihl zase o pár mešit dál a nevynechal snad jedinou. Už jsem byla unavená z vedra a všimla jsem si Marie-Ann je na tom stejně, ne-li hůř.

Nepamatuju si jména všech těch mešit, většina jich byla stejně pro mne nesrozumitelná..

Pak mne upoutala jedna, do které se šlo přes obchod s koberci, ale i když jsme si to v první chvíli mysleli, nebyl to obchod jeho tatínka. Tahle mešita byla známá pro svoji slavnou studnu, jmenovala se Bi'r Barouta a věřily se k ní legendy, které mne zajímaly.

Jedna byla o tom, že islámský dobyvatel Uqba bin Nafi l-Fihri položil hůlku na zem a začala tít voda.

Druhá verze říká, že voda tam prý už byla, ale Uqba našel zlatý pohár, který ztratil ve studni v Meccce.

To byl pro muslimy důkaz, že mezi Meccou a Kairouanem teče podzemní řeka a ta dá lák vodou Bi'r Baroudy svatou.

"Co tady dáš ten velbloud?", otočila jsem se na Alaina.

Mustafa to zaslechl a poběhl mne, abych se napila z pohárku, který měl velbloud přivázaný na hůlku.

Ubohá zvěř se zavázaná máma ošima chodilo dokola a pohárkem lo jednoduše šerpadlo.

Bylo mi ho líto, z huby mu tekly sliny a vypadal celkově zuboženě. "Muslim, který se napije vody z tihle studně, nemusí do Meccy", vysvětlil Mustafa. Ještě jsme zvládli měšitu dvě - a studnu se svatou vodou v mausoleu Sidi Sahbi barber, který se proslavil tím, že v kapse stáje nosil prorokovy vousy.

Souk jsme si ovšem odepřít nedokázali. Miluju arabské souky, to smlouvat - a barevnost....

No a ten zdejší - opravdu stáhl za to. Kairouanci všichni jsou přeměření koberce. Mnozí jsou v přeměrných vlnách a uprostřed mají květinový vzor.

No jo, ale co s nimi? A kromě toho jsme všichni měli na mysli, že ne nás čeká ještě taková nek ...

Kromě koberců se nám líbily stěny, podnosy, talíře, měsy a všechny věci z káfi. Máli tam nějaké dřevěné stěny bylo to právě u stěny, kde jsem se nějak zakoukala a najednou jsem zjistila, že jsem sama. Bez prázdné a bez Alaina.

Jelikož jsem na ztracená sama sebe naprosto zvykla z Česka, nemohlo mně to nějak rozčesat. Už v Česku mi bylo schopna se ztratit v telefonní budce a jednou jsem k narozeninám dostala od šapiny jako dárek sadu vlaječek. Bylo na nich napsáno: "K ohni", "Do spacíku". "Domu". "Ke kamarádům", "Na záchod" a podobně!

Taky jsem se jednou ztratila ve skalách a kluci nedošli kam měli, protože mně celou noc hledali, naprosto si jistě, že jsem někde spadla.

No. a já si nakonec. utahaně z marného bloudění, rozdělala oheň, rozbalila spacák a klidně usnula.

V noci jsem se probudila zimou a mokrem a zjistila, že jsem si ustlala v zamrzlých bažinách (bylo to v zimě), a díky ohni se pode mnou začala roztávat ...

No, přeměnila jsem do rána, ale přeměněná to nebylo a tou dobou už mne hledala i policie....

Ale teď jsem všude, že jsou někde na souku, tak proč bych se měla vzrušovat?

Zastala jsem poblíž, kde se mi ztratili a prohledala jsem si obchody.

Zato Alain zpanikoval a začal všechny honit po celém souku, mě jsem se pohádal s Mustafou, proč mne nehlídal...

Nakonec mne našli ve vteřině "byť ne moc srozumitelně mluví" s prodávákem velbloudůch sedel.

Radil mi. který by pro mne bylo nejvhodnější!

Všichni byste, že mi ještě Alain vynadal, proč se ho nedržíte? Řekla jsem mu, že mně má dráždit on a nenechat

Chcete se jejt podvat na severn- stranu msta?" zeptal se Mustafa.

"Jak je to daleko? A co tam je?"zeptal se Alain.

"Milku, tam mne nedostane ani za nic. J u fakt nemu ..."

"U nechcejt nikam?"

Vtom jsem skoro narazila na kravskou hlavu obalenou mouchama a povjenou nad najakm obchodem. Dvaly se na mne kaln mrtv o.i.

Mustafa mne v posledn- chvilce zachytil, bylo mi na omdlen-.

"To tady je zvykem, vjechna meznictv- to tak dlaj-... znamenjt to, e maj- erstv maso."

"Moc dkuju za takov zvyky" ozvala se pobledl Marie-Ann.

Ani ona u nestjla o dal- prohl- dky a tak na ji pjinov rezignovali s t-m, e holt ensk dneska nic nevydr bylo na nich vidt, e taky u maj- dost vedra a k- kaj- to jenom, aby se nam ukjzali, jac- oni jsou nezdoln- chla

Tak e jsme u zvljdlí jenom toho tatnka. Ml tam opravdu krjsn vci, ale my jsme s Alainem nechtli nic. Na ji francouzjt- p tel to zachrjnili t-m, e si koupili modl-c- kobereek jako suvenr dom-.

Z minaretu se ozval jestkrjt denn, muezin a jeliko to nebylo synchronizovan, slyjeli jsme to mnohokrjt: "Alljhu akbar! Hajj la Seleh hajj la Felleh, Alljhu Akbar!"

Alena, Yukon